

Arrest

nr. 128 889 van 8 september 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X,
Handelend als voogd van de niet begeleide minderjarige X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, als voogd van X - van Pakistaanse nationaliteit -, op 7 mei 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 17 februari 2012 houdende het bevel tot terugbrenging.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 juli 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 juli 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. DHONDT, die loco advocaat K. VERSTREPEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. IMPENS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 17 februari 2012 werd een beslissing genomen tot weigering van verblijf, gekoppeld aan een bevel tot terugbrenging gericht aan de voogd van verzoeker. Dit is de bestreden beslissing:

“Betrokkene kwam aan in België vermoedelijk ergens einde 2009. Hij werd gesignaleerd als niet-begeleide minderjarige vreemdeling en de Dienst Voogdij heeft hem op 15/01/2010 een voogd toegewezen.

Men wenst voor betrokkene beroep te doen op de specifieke bepalingen. overeenkomstig de artikelen 61/14 tot 61/25 van de wet van 15 december 1980 en de artikelen 110sexies tot 110undecies van het

koninklijk besluit van 8 oktober 1981. De voogd dient op 31/01/2012 zijn aanvraag in. Gelet op artikel 61/16 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door de Wet van 12 september 2011 en de bepalingen onder artikel 110septies van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door het koninklijk besluit van 7 november 2011, werd betrokkene s amen met zijn voogd uitgenodigd voor een verhoor, dd. 16/02/2012.

Tijdens dit verhoor verklaart betrokkene dat zijn vader overleden is. Zijn moeder zou hertrouwd zijn en hij heeft geen contact meer met haar. Zijn oma die voor hem zorgde is ziek en zij stuurde hem naar België bij diens oom. Betrokkene stelt niet terug te willen keren naar Pakistan.

De voogd voegt bij zijn aanvraag/tijdens het verhoor een kopie van het paspoort van betrokkene, de geboorteakte van betrokkene, overlijdensattest vader, alsook medische attesten van de grootmoeder toe.

In eerste instantie dient vermeld te worden dat er aangaande het verblijf van betrokkene op het Belgisch grondgebied in het verleden reeds beslissingen werden genomen. Op 05/02/2010 werd een aanvraag ingediend voor de afgifte van verblijfsdocumenten voor betrokkene en dit conform de specifieke bepalingen van de omzendbrief van 15/09/2005 aangaande het verblijf van niet-begeleide 'minderjarigen' op het Belgisch grondgebied. Betrokkene werd dan eveneens gehoord door Bureau MINTEH, dd. 16/02/2010. Overeenkomstig de bepalingen van voornoemde omzendbrief werd betrokkene in het bezit gesteld van een aankomstverklaring en dit in het kader van de zoektocht naar de duurzame oplossing. Deze aankomstverklaring werd in antwoord op de daaropvolgende aanvragen van de voogd verlengd en dit o.a. in afwachting ten verder onderzoek via de diplomatieke posten in het land van herkomst nog steeds in het kader van de bepaling van de duurzame oplossing. Overeenkomstig de bepalingen van voornoemde omzendbrief en met het resultaat van het gevoerde onderzoek in het land van herkomst via de diplomatieke posten, wordt bepaald dat de duurzame oplossing niet bestaat in een verder verblijf in België maar in een terugkeer naar het land van herkomst alwaar betrokkene kan herenigd worden met diens familie. Een bijlage 38, een bevel tot terugbrenging van betrokkene, wordt reeds betekend aan de voogd op 07/12/2010.

Vervolgens diende de voogd op 04/01/2011 een nieuwe aanvraag in conform de specifieke bepalingen van de omzendbrief van 15/09/2005. Er werd een schrijven overgemaakt op 10/2/2011 aan de voogd dat aan zijn aanvraag geen positief gevolg kon gegeven worden gezien er geen nieuwe elementen aangebracht werden. Het dient vermeld te worden dat bij de behandeling van deze aanvraag van de voogd en dus in het kader van de bepaling van de duurzame oplossing opnieuw contact werd opgenomen met de diplomatieke posten in het land van herkomst ; dewelke ons op 15/02/2011 meedeelden dat een terugkeer van betrokkene naar Pakistan mogelijk is en dat, op basis van de contacten die men had met de familie, er niet wordt getwijfeld aan het feit dat betrokkene bij zijn familie terecht kan bij een terugkeer naar het land van herkomst (de ambassade deelt de mening van de familie in België dus niet als zou een terugkeer geen optie zijn).

Desalniettemin bleef betrokkene klaarblijkelijk op het Belgisch grondgebied en werd er geen uitvoering gegeven aan de genomen beslissing.

Verder, rekening houdend met en op basis van een grondige analyse van alle elementen in het dossier, met de resultaten van de destijds gevoerde onderzoeken in het land van herkomst alsook met de elementen aangebracht door de voogd in diens aanvraag van 31/01/2012 en de verklaringen van betrokkene tijdens het verhoor op 16/02/2012, kan men nog steeds niet stellen dat het belang van betrokkene zich noodzakelijk dient te situeren buiten zijn familiale context in Pakistan.

Laat het duidelijk zijn dat er op dit ogenblik nog steeds mogelijkheid op opvang en verzorging aanwezig is in het land van herkomst. Immers is gebleken dat betrokkene aldaar beschikt over een familiaal netwerk. De resultaten van de gevoerde onderzoeken via de diplomatieke posten tonen duidelijk aan dat betrokkene in Pakistan kan beschikken over een goede omkadering van zijn familie en dat zij betrokkene opnieuw zullen onthalen bij een terugkeer. Er zijn dus andere oplossingen te overwegen dan deze zoals zij op dit ogenblik wordt vooropgesteld; namelijk een noodzakelijk verblijf in België bij de oom en tante van betrokkene. In zijn aanvraag maakt de voogd melding van het feit dat een terugkeer niet opportuun zou zijn door de socio-economische situatie van de grootmoeder, alleenstaande vrouw zonder inkomen in Pakistan en dat er ook geen enkele instantie het ouderlijk gezag of de voogdij over betrokkene heeft toegewezen aan de grootmoeder. Doch de grootmoeder heeft in het verleden de zorg voor betrokkene op zich genomen en dit ook zonder dat zij het ouderlijk gezag of de voogdij heeft toegewezen gekregen. Bovendien conform artikel 61/14 van de Wet van 15/12/1980 kan een terugkeer naar het land van herkomst met garanties op adequate opvang en verzorging hetzij door ouders, hetzij andere volwassenen, hetzij door overheidsinstanties of niet-gouvernementele organisaties. De wetgever heeft hierbij niet gesteld dat er een overdracht of toewijzing van het ouderlijk gezag of

wettelijke voogdij door een instantie aldaar dient aanwezig te zijn. Tevens is gebleken uit onderzoek via de diplomatieke poster' dat de grootmoeder van betrokkene samenwoont met diverse familieleden (gehuwde dochters met hun echtgenoten, neven, nichten....). De ambassade concludeerde dat indien betrokkene terugkeert, hij terugkeert naar een ruimere familie die de zorg voor betrokkene kan delen. Bovendien rekening houdend met bovenstaande, zijn de documenten aangaande de medische toestand van diens grootmoeder geen objectief noch ernstig bewijs als dat zij zich in de onmogelijkheid zou bevinden om betrokkene opnieuw op te vangen. Noch het feit dat zij reeds financiële ondersteuning krijgt van de in België verblijvende zonen, weerleggen het gegeven niet dat betrokkene bij een terugkeer terecht kan bij zijn familie in Pakistan. De financiële middelen dewelke de zorg en opvang van betrokkene hier in België impliceren, kunnen desgevallend overgemaakt worden aan de familie in Pakistan teneinde de zorg en opvang van betrokkene aldaar te garanderen; een noodzakelijk verblijf van betrokkene om die reden kan dus niet aannemelijk worden gemaakt.

Dat betrokkene niet meer terug wil naar Pakistan; het feit dat betrokkene hier goed wordt opgevangen door zijn Belgische oom en tante geven hem opnieuw niet automatisch recht op verblijf. Immers, boven vernoemde bepalingen van de wet van 15 december 1980 voorzien niet in een recht op verblijf in het kader van een familiehereniging. Hiervoor dienen tevens de geijkte procedures gevolgd te worden zoals daartoe voorzien in de wet van 15 december 1980.

De duur van verblijf in België ken geenszins aangerekend worden aan de Dienst Vreemdelingenzaken. Betrokkene kon, via zijn voogd kennis nemen van de genomen beslissingen in het verleden en koos er zelf voor hieraan geen uitvoering te geven. Uit illegaal verblijf kan op generlei wijze enige rechten worden geput.

Rekening houdend met al hetgeen hieraan voorafgaat en conform artikel 61/18 in de wet van 15 december 1980 aangaande niet-begeleide minderjarige vreemdelingen, bestaat de duurzame oplossing niet in België en stelt de Dienst Vreemdelingenzaken dan ook een spoedige terugkeer naar het land van herkomst voorop alwaar betrokkene kan herenigd worden met zijn grootmoeder en de rest van de in Pakistan verblijvende familieleden..."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert een enig middel aan:

"Eerste en enige middel: schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivatie van de administratieve handelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, alsook het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel. (...). Allereerst wordt aan verzoeker tegengeworpen dat er in Pakistan wel degelijk een familienetwerk zou zijn en dat dit netwerk verzoeker zou onthalen bij terugkeer. Verwerende partij verwijst hiervoor naar gevoerde onderzoeken bij diplomatieke posten, onderzoeken waarvan verzoeker nooit enige inzage heeft kunnen genieten. Verzoeker zou volgens verwerende partij dus over andere mogelijkheden beschikken dan een noodzakelijk verblijf bij zijn oom en tante in België. Verzoeker wordt vervolgens tegengeworpen dat zijn grootmoeder wel degelijk voor hem zou kunnen zorgen. De reden waarop verwerende partij zich beroept is dat verzoekers grootmoeder vroeger ook al die zorg op zich had genomen, en dit ongevraagd. Nochtans is het feit dat iemand de zorg voor iemand opneemt geen reden om aan te nemen dat deze zorg noodzakelijkerwijs adequaat zou zijn. Hoe adequaat de zorg is die de grootmoeder kan voorzien is afhankelijk van een aantal eindige en schaarse factoren zoals geld en tijd. Dat de grootmoeder de zorg voor verzoeker in het verleden op zich nam is evident gezien de familiebanden maar zegt niets over de mogelijkheid of de duurzaamheid van die zorg. Het feit dat die zorg is gestopt en verzoeker naar België is gekomen om bij zijn oom en tante te wonen duidt er net op dat de mogelijkheid om die zorg te leveren voor de grootmoeder ten einde was. Daarnaast is de grootmoeder al van een aanzienlijke leeftijd en leeft ze van giften. Ook om deze redenen is de vroeger geleverde zorg niet van een duurzaam karakter. Verzoekers grootmoeder is daarenboven erg ziek. Volgens verwerende partij staat dit niet in de weg dat zij voor verzoeker zou kunnen zorgen. Dit is niet redelijk. Natuurlijk beperkt de gezondheid van een alleenstaande bejaarde vrouw de duurzaamheid of het adequate karakter van de zorg die ze kan verstrekken. Deze medische attesten zijn misschien geen objectief bewijs van deze onmogelijkheid, zij vormen wel een sterke aanwijzing dat deze zorg niet adequaat kan zijn en dienen ook als volgt in rekening gebracht te worden, wat verwerende partij verzuimd heeft te doen. Volgens verwerende partij zou uit onderzoek via diplomatieke posten blijken dat verzoekers grootmoeder samenwoont met verschillende familieleden die eventueel kunnen delen in de zorg voor verzoeker. Wederom blijkt dit onderzoek niet te raadplegen door verzoeker. De bestreden beslissing verschaft geen inzicht in de onderzoeken waar ze zich op beroept en zoals blijkt uit de stukken heeft verzoekers voogd meerdere malen gepoogd inzage te krijgen in het voormelde onderzoek

doch geen enkele maal kreeg hij een antwoord op zijn vraag (stuk 2 als bijlage). Verzoeker heeft dan ook geen inzicht verkregen in de motieven die de bestreden beslissing schragen. Verwerende partij kan er niet mee volstaan te verwijzen naar onderzoeken die enkel voor haarzelf toegankelijk is. Onder de gegeven omstandigheden is de bestreden beslissing dan ook niet afdoende gemotiveerd.”

2.2. Verzoeker betoogt dat zijn grootmoeder in het verleden de zorg op zich heeft genomen van hem, maar dat dit niet noodzakelijk betekent dat zij dit goed gedaan heeft. Dit is afhankelijk van tijd en geld. Toen de mogelijkheid om de zorg verder te zetten beëindigd was, werd verzoeker naar zijn oom en tante gestuurd in België. De grootmoeder is oud en leeft van giften. De medische attesten zijn een sterke aanwijzing dat de zorg niet adequaat zal zijn. Verzoeker heeft de gevoerde onderzoeken niet kunnen inkijken.

De motieven waarom geoordeeld wordt dat een duurzame oplossing voor verzoeker in Pakistan ligt, worden expliciet in de beslissing vermeld. Ze zijn het gevolg van het gevoerde onderzoek.

Verzoeker beperkt zich tot de kritiek dat hij geen inzage heeft in het onderzoek zoals het verricht is. Nochtans kan hij via de beslissing kennis nemen van de conclusies van het gevoerde onderzoek. Verzoeker brengt ook geen elementen aan waaruit zou blijken dat het onderzoek niet zorgvuldig zou zijn gebeurd. Verzoeker is op voldoende wijze op de hoogte van het gevoerde onderzoek en de conclusies. Bovendien blijkt uit het verhoorrappport van 16 februari 2012 dat verzoeker en zijn voogd ook toen geïnformeerd werden over de bevindingen van het onderzoek. Tot slot dient te worden vermeld dat de correspondentie met de Belgische ambassade te Pakistan, die in het kader van het onderzoek contact hebben gehad met de grootmoeder en familieleden van verzoeker, integraal opgenomen is in het administratieve dossier.

Uit het gevoerde onderzoek blijkt dat er voldoende garanties zijn dat de leeftijd of financiële draagkracht van de grootmoeder geen beletsel is om verzoeker op te vangen en te onderhouden van zodra hij zou terugkeren naar Pakistan. De grootmoeder woont in een groot gezin met tal van andere familieleden. Het bestaan van een voldoende groot familiaal netwerk is bewezen, en wordt door verzoeker niet ontkend. De familie heeft zich ook bereid getoond om verzoeker op te vangen bij een terugkeer, wat opnieuw door verzoeker niet wordt weerlegd. De conclusie van de ambassade is dat verzoeker bij een terugkeer naar Pakistan, terecht komt in een familie die de zorg over verzoeker kan delen. Deze conclusie wordt door verzoeker niet ontkend. Hij brengt geen concrete bewijzen van het tegendeel aan. De medische attesten van de grootmoeder zijn ook niet van aard dat hieruit kan worden afgeleid dat de grootmoeder in de onmogelijkheid verkeert om voor verzoeker te zorgen. Ook dat de nodige financiële middelen zouden ontbreken, wordt niet bewezen geacht.

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Wat het redelijkheidsbeginsel de rechter toestaat, is niet het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoulen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

Wat betreft de ingeroepen schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

In de mate dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing inhoudelijk aanvecht en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, dient te worden gesteld dat het bij de beoordeling daarvan niet tot de bevoegdheid van de Raad behoort zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de bestreden beslissing niet afdoende werd gemotiveerd, noch maakt hij een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel aannemelijk.

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht september tweeduizend veertien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. MILOJKOWIC